

Convocada vaga al sector mariner el mes de juny

EFE/DdeG

Tarragona.— Tretze sindicats de treballadors del mar d'Espanya, França, Grècia, Itàlia, Portugal i Espanya, que representen uns cent mil mariners, van anunciar ahir a Tarragona la convocatòria d'una vaga general de dos dies al sector durant el mes de juny.

La vaga es portarà a terme si el Parlament europeu aprova la liberalització del cabotatge sense que es garanteixin els llocs de treball dels mariners afectats. Són contraris al fet que es puguin contractar tripulants de països no comunitaris en condicions inferiors a les estipulades pels mariners de la CE.

Igualment creuen que els treballadors es veuran afectats perquè les embarcacions que es dediquen al trànsit costaner interior (dintre de les aigües d'un estat) podran contractar personal de tota la CE i no només del país d'origen.

Vichy Catalán va ingressar l'any passat 7.267 milions

EFE/DdeG

Barcelona.— El grup Vichy Catalán, dedicat a la comercialització d'aigua mineral, i que compta amb balnearis i plantes de producció a Caldes de Malavella, va obtenir l'any passat uns ingressos de 7.267 milions de pessetes. Va vendre 245 milions d'ampolles (281 milions de litres d'aigua), va invertir 871 milions de pessetes i va tenir un flux de caixa de 1.075 milions de pessetes.

■ **Rodríguez-Vigil.** El president d'Astúries, Juan Luis Rodríguez-Vigil, va afirmar ahir a Barcelona que té «esperances fonamentades que Astúries tornarà a ser una de les regions més pròsperes d'Espanya», tot i l'actual desindustrialització per la crisi de la mineria i la siderúrgia

L'oposició vol presentar alternatives i fer arribar el debat de la cambra a la societat

El Parlament comença avui la quarta legislatura, amb nova majoria de CiU

EFE/DdG

Barcelona.— El Parlament català inicia avui la seva quarta legislatura després dels comicis, en els quals CiU va renovar la majoria absoluta, i ho farà amb la reelecció del demòcrata-cristà Joaquim Xicoy com a president de la cambra.

A l'hemicicle s'asseuran els 135 parlamentaris de cinc grups escol·lits el 15 de març: CiU tindrà setanta escons (un més que el 1988); el PSC, quaranta (dos menys); Esquerra Republicana, onze (cinc més); el Partit Popular, set (un de més), i Iniciativa per Catalunya, set (dos de menys); el CDS, que tenia tres diputats, desapareix del Parlament. D'aquests 135, disset representaran les comarques gironines, onze de CiU (els mateixos que el 1988), quatre del PSC (un de menys) i dos d'ERC (un de més).

La sessió constitutiva estarà presidida inicialment per la mesa d'edat, encapçalada per Felip Lorda (PSC), de 74 anys, el parlamentari més vell, que tindrà com a secretaris els dos membres més joves: el ripollenc Joan Puigercós (ERC), de 25 anys, i Carles Campuzano (CiU), de 28.

Com s'ha indicat, el ple, en primer lloc, escollirà el president de la cambra per a tota la legislatura, que tornarà a ser Joaquim Xicoy (UDC), amb els vots de CiU i, segurament, del PP. En posteriors votacions, s'elegiran els dos vice-presidents, l'olotí Arcadi Calzada (CiU) i Antoni Dalmau (PSC), i els quatre secretaris de la mesa, Ramon Camp i Flora Sanabra (CiU), Xavier Guitart (PSC) i Xavier Bosch (ERC).

Xicoy es reunirà a la tarda amb els portaveus dels grups per fer les corresponents consultes abans de designar Jordi Pujol candidat a la Presidència de la Generalitat; serà investit en la sessió de dimecres i dijous que ve i el primer ple ordinari es farà després de les vacances de Setmana Santa.

Tasca d'oposició

Els portaveus dels quatre grups

Després de la sessió d'avui, la propera serà la setmana que ve i escollirà Pujol com a President de la Generalitat.

de l'oposició (PSC, ERC, IC i PP) van coincidir que durant la propera legislatura es proposen dinamitzar el debat parlamentari, intensificar la seva relació amb la societat i presentar les seves alternatives a les lleis de CiU; Esquerra Republicana insistirà també en l'increment de l'autogovern i les iniciatives independentistes.

El portaveu del PSC, Higinio Clotas, va explicar que volen «fer arribar al ciutadà, de manera clara i nítida», el contingut dels debats (i la posició socialista en cada cas), lluitar contra l'abstenció i fomentar el reconeixement de la cambra com a «representació de la Generalitat». Incidirà en les bones relacions del Govern català amb el central i la descentralització de la Generalitat, per donar més poder als ajuntaments. També la confrontació de les decisions de CiU amb «les alter-

natives de progrés del PSC».

El portaveu d'ERC, Josep Lluís Carod-Rovira, va establir com a principal objectiu del seu grup les iniciatives per «obtenir més poder en àmbits concrets, com en el control de les Forces de Seguretat, el finançament autonòmic o l'organització territorial, després que la passada legislatura s'aproves el dret a l'autodeterminació de Catalunya». Actualment està buscant (sense èxit) l'acord de la resta de grups per al «pacte per la sobirania», i ja ha anunciat que donarà suport al Parlament en el redactat de les Noves Bases de Manresa, de caràcter independentista. «Els diputats d'Esquerra no passaran despercebuts».

Iniciativa, segons el seu vice-president, Joan Saura, incidirà a cobrir el seu «déficit» de contacte amb la societat civil, «amb els movi-

ments associatius i sindicats, principalment», i se centrarà en els temes socials i laborals, a més de «construir una alternativa nacional d'esquerra amb vistes a les properes eleccions autonòmiques del 1996».

El portaveu del PP, Josep Curto, reitera que s'oposarà al Govern de la Generalitat «però evitant la crítica sistemàtica», i recordarà la necessitat d'arribar a acords per afrontar el repte del Mercat Unic.

El portaveu de CiU, Raimon Escudé, anuncia que el seu grup «continuarà buscant el consens amb altres grups polítics» per a l'aprovació de lleis, i una de les primeres iniciatives que presentaran serà la constitució d'una comissió d'investigació del cas Casinos.

El Parlament ha aprovat fins ara un total de 239 lleis i és la cambra autonòmica que més ha legislat.

Pujol té «contactes» per donar-li més presència

Maragall «temia» polèmica pels Jocs però no pas per una major catalanització

EFE/DdeG

Barcelona.— L'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, va dir ahir que es «temia» però no s'esperava la polèmica oberta els darrers dies sobre una major catalanització dels Jocs Olímpics i va mostrar-se favorable a arribar al màxim consens per fer possible la presència adient.

Sobre si és partidari de catalanitzar més els Jocs, va indicar que «sóc partidari que anem tots junts, els catalans i els que no ho són i que ens ajudem també», considera que la manera «de quedar bé davant del món és organitzant-ho bé i ensenyant una ciutat que deixi admirada la gent».

L'alcalde de Barcelona va expressar que confia que finalment s'arribi a un acord entre el COOB, el Comitè Olímpic Internacional i el Comitè Olímpic Espanyol (amb la intervenció de l'Administració) sobre la catalanització.

Maragall feia aquestes declaracions pocs dies abans que el

president en funcions de la Generalitat, Jordi Pujol, afirmés —abans de la primera reunió del Consell Executiu des de la celebració d'eleccions— que no ha canviat la seva posició sobre aquesta qüestió, però sí que hi ha «contactes» perquè els símbols catalans tinguin més presència als Jocs Olímpics a Barcelona, si bé no va precisar quins són aquests contactes.

Va indicar que «restà clara la presència del català en la megafonia i les indicacions dels Jocs», conjuntament amb l'anglès, francès i el castellà (totes quatre seran les llengües oficials de la competició). Ara, el que cal és assegurar «una major presència dels símbols de Catalunya», cosa que creu possible. Amb la seva manifestació que no havia canviat de posició, s'entén que es refermava en l'afirmació feta dimecres que s'havien «inventat» que Pujol estigué promouent la creació d'un Comitè Olímpic Català amb un equip propi separat de l'espanyol.

A QUÍ BARCELONA

L'informe Casinello

Que Suárez temptés Tarradellas per liderar l'UCD catalana —i del CDS després—, segons diu Melià, el seu ex-portaveu, dona idea de la ingenuïtat del «Duque». Aquesta és una de les dues coses que hem tret clares de la coneguda polèmica. L'altra, tot i que tampoc no era cap incògnita, és la publicació a «El País» del text íntegre de l'Informe Casinello sobre la seva entrevista a França amb l'honorable (per cert, a estones, repetitiu) Casinello parla d'un home digne sempre, sí; però fa la sensació de llegir una descripció gairebé esperpèntica, en algun passatge: expressions com «Tampoco debe estar bien informado. Cuarenta años fuera deforman cualquier imagen i ahora aparecen todas juntas, discordantes»; o aquesta altra: «Vale para una tragedia. Al final lo que desea es entrar en Barcelona i que los Mozos de Escuadra le rindan honores. Después querrá morirse», semblen pinzellades del retrat d'un avi venerable que ja ho ha fet tot a la vida. I Tarradellas era molt més que això; encara havia de complir la missió més important de la seva carrera política, per «carambolesca» que fos. En primer lloc, va estar informat, i molt bé, de tot el que succeïa, gràcies als nombrosos intel·lectuals i polítics que el visitaven a França assiduament. D'altra

banda, si l'honorable volia entrar a Barcelona i ser saludat pels Mossos d'Esquadra abans de morir-se, suggereix que seria degut a una intel·ligent identificació: amb la fragilitat que donen a un govern quatre dècades de desterrament, Tarradellas era la Generalitat; per tant, «antes de morirse» volia lligar el passat amb el futur, que ho serien d'altres, però sempre amb la Generalitat. I aquest era el camí més compromès; també el més segur, de restaurar-la.

Casinello finalitza molt agudament: el President, amb l'entrevista, «ahora tienen la carta del Gobierno para jugar frente a los grupos, aunque la inversa también sea cierta». Certament, Tarradellas duria a terme després un savi «estira i arronsa» entre ambdues parts, i amb ell al mig, per aconseguir el que volia. Curiosament, o com sigui, en el llibre de Tarradellas sobre el seu retorn una nota ens informa que, en el període de temps a què pertany el dia de la reunió (26/11/76), l'honorable no va redactar notes per a les seves memòries, per la qual cosa desconecim la seva opinió clara de la visita. I els arxius de Poblet? Caldrà esperar quinze anys després de la mort de la seva vídua. No tenim pressa. Però molt ens temem que un gat vell com ell sabria fer desaparèixer dels arxius tota dada inconvenient.